

Un
tripartit
per a
eixir de la ruïna?

Aquest dijous, 9 de gener, faltaran 500 dies per a la celebració dels pròxims comicis valencians, previstos per al 24 de maig del 2015.

Les enquestes auguren la fi del poder omnímode del PP després de 20 anys al capdavant de la Generalitat, els 16 últims amb majoria absoluta. En efecte, les tres forces de l'oposició a les Corts –PSPV-PSOE, Compromís i Esquerra Unida– estan en condicions d'alterar el color del Consell, però la importància ascendent d'UPyD i la irrupció de Ciutadans podria trastocar els seus plans.

■ Un dossier de Víctor Maceda

Com una lletania, fa temps que alguns diputats populars a les Corts valencianes acompanyen els seus missatges a les xarxes socials amb dos corol·laris contradictoris.

D'una banda, #tripartitoruina, un crit d'alerta davant les funestes conseqüències que, segons ells, tindria un hipotètic govern valencià integrat pel PSPV-PSOE, Compromís i Esquerra Unida, els tres grups de l'oposició a l'hemicicle.

De l'altra, #saldremos, un crit d'ànim amb què volen dir, si fa no fa, que només ells –els que han deixat caure el País Valencià al pou sense fons– estan en condicions de desfer el camí emprès i aconseguir unes millors condicions de vida per als seus conciutadans.

En realitat, però, totes les enquestes sobre intenció de vot publicades durant l'any passat coincideixen a assenyalar que l'anomenat tripartit gaudiria d'una majoria més o menys folgada que li permetria formar govern i gestionar la ruïna en què ha quedat convertida la Generalitat, mentre el PP eixiria de l'executiu després de dues dècades de poder absolut. De fet, els valencians que ara arriben a la majoria d'edat, mai no han vist al Consell cap partit que no siga el PPCV o –efímerament, quan eren infants– la regionalista Unió Valenciana.

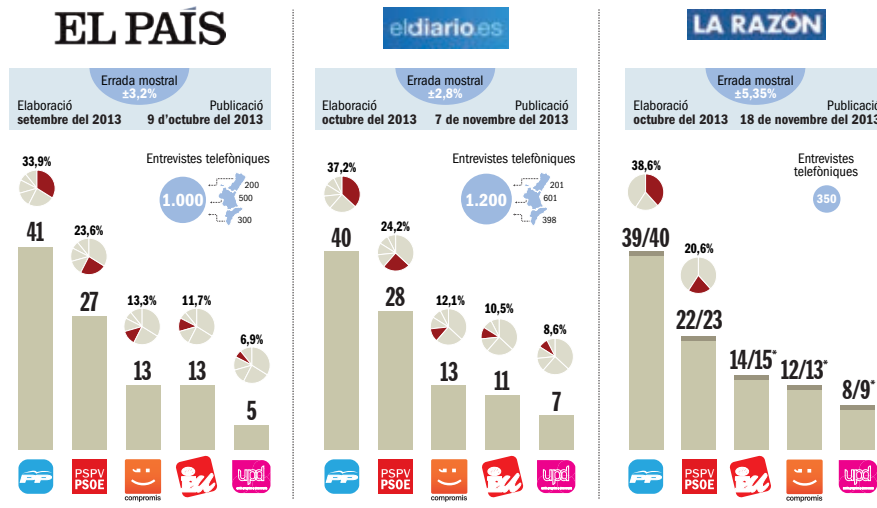
Les eleccions que hi haurà d'ací a 500 dies, el 24 de maig del 2015, els poden causar la mateixa sensació iniciàtica que van experimentar els seus pares més de quatre dècades abans, quan van passar de veure la televisió en blanc i negre a la televisió en color. El govern valencià, monocromàtic de fa tants anys, efectuarià un gir de 180 graus i passaria a ser controlat per tres forces progressistes, valencianistes i ecologistes.

Amb tot, el panorama és bastant més obert que no sembla. Perquè hi ha nous actors al damunt de l'escenari –UPyD i Ciutadans– i el gir podria produir-se en la direcció inversa. La setmana passada, el vice-president del Consell, José Ciscar, no amagava la disposició del PPCV per a arribar a acords de governabilitat amb totes dues forces, si així fóra necessari. “El partit està disposat a pactar amb qualsevol formació que tinga clar quin és l'interès general de la Comunitat Valenciana i què volen els valencians”, va proposar com a mur de contenció contra un “tripartit radical i d'esquerres”. “Els ciutadans sabran discernir quina de les diverses opcions de govern és la que més els convé”, va reblar Ciscar.

La baixa participació que avancen tots els estudis demoscòpics i la crisi del bipartidisme augmenta la sensació d'in-

Tripartit per partida triple

Les enquestes sobre intenció de vot al País Valencià publicades la tardor passada per tres mitjans estatals auguren la pèrdua de la majoria absoluta del PPCV i la possible conformació d'un govern tripartit.

*No se n'especifica el percentatge.

certesa. Els partits fins ara considerats menuts multiplicarien la seua presència a l'hemicicle i creixeria, de quina manera, la seua capacitat d'influència. Les Corts valencianes han passat del risc de caure en el bipartidisme estricte –alguns sondeigs apuntaven aquesta possibilitat, abans dels comicis del 2011– a poder acollir fins a sis formacions a partir del 2015, si és que, efectivament, tant UPyD com Ciutadans superaren el llistó del 5% dels vots que dona accés a la Cambra.

A diferència de l'anterior convocatòria electoral, ningú no qüestiona que Compromís i Esquerra Unida (EUPV) la saltaran amb escreix. Curiosament, els perjudicis del famós 5% han canviat de bàndol: així com abans penalitzava formacions com el Bloc Nacionalista Valencià –diluït ara a la coalició Compromís– i posava contra les cordes EUPV, ara són els partits minoritaris de tall centre-dreta i amb un discurs centralista, els que la pateixen en primera persona.

Malgrat que totes les enquestes efectuades al llarg del 2013 asseguraven l'entrada d'UPyD a les Corts, l'aparició de Movimiento Ciudadano –la plataforma d'expansió de Ciutadans enllà de Catalunya– podria dispersar aquest segment de vot i, en última instància, deixar ambdues opcions al llindar del 5%. És una hipòtesi improbable, però, perquè el desgast del PPCV és feiaent i molts dels

seus antics votants emigren massivament cap a aquests partits de nova planta.

De qualsevol manera, els treballs sobre intenció de vot fets públics darrerament al País Valencià no obren la possibilitat d'un govern del PP amb UPyD. Tant el del diari *El País* –41 diputats i 5, respectivament– com el del digital *eldiario.es* –40 i 7– i el del conservador *La Razón* –40 i 9, en el millor dels casos– indiquen que només el trident de progrés superaria la tanca de 50 escons que equival a la majoria absoluta.

El PSPV-PSOE, que seria el més votat dels tres partits, obtindria, no obstant això, el pitjor resultat de la seua història, fins i tot per sota dels 33 diputats actuals, el seu sòl parlamentari. Es quedaria entre els 22 i 28, i tant Compromís com Esquerra Unida en serien els grans beneficiats. Els primers, es mouen en una forqueta de 12-13 escons –ara en tenen 6– i els segons, depenent de l'enquesta, en tindrien entre 11 i 15, més del doble i pràcticament el triple que els 5 que ocupen ara.

Quan els diputats de l'oposició llegeixen aquestes dades, el procediment sempre és el mateix: se'n van al bany, es renten bé la cara, s'autoinfligeixen algun pessic dissimulat que els confirme que no estan somniant i, tot seguit, les llegeixen de nou. En confirmar que són certes, que és això el que diuen les enquestes, l'emo-

ció, el vertigen i els dubtes els envaeixen de sobte. L'emoció d'estar en condicions de governar el país, després de tants anys d'executiu del PPCV i de tantes enquestes que refermaven les seues majories absolutes, el vertigen davant una conjuntura econòmica valenciana pèssima i un marge de maniobra limitadíssim, i per acabar, els dubtes de si seran capaços d'entendre's, entre tots ells.

La constatació que la demoscòpia ha girat l'esquena als populars valencians és que fa molts mesos que no esbomben el resultat de les enquestes que encarreguen periòdicament. Així com abans era usual que el secretari general de la formació citara la premsa per comunicar-los que el suport al PPCV no feia sinó incrementar-se, ara no n'hi ha cap valoració.

Una altra dada significativa és la que recollia l'enquesta d'*El País* del Nou d'Octubre passat, elaborada per l'empresa *Metroscopia*, que situava Mònica Oltra –síndica adjunta de Compromís– com la política més ben considerada, amb un 5,9 sobre 10, mentre tots i cadascun dels membres del govern suspènien i l'alcalde de València, Rita Barberà, antiga piconadora electoral, ni tan sols no aconseguia millorar la nota del president Alberto Fabra.

Tots dos empataven amb un 3,9, fins i tot per baix de la síndica d'EUPV, Marga Sanz, que aconseguia un 5; del síndic de Compromís, Enric Morera, que rebia un 4,7, i del secretari general socialista, Ximo Puig, a qui els ciutadans posaven un 4,5. El grau de coneixement dels representants de l'oposició, això sí, era clarament inferior al de Fabra i Barberà.

Quan *Metroscopia* demanava al miler de valencians consultats quin president de la Generalitat s'estimaven més, el 16% contestava que Oltra; el 13%, Fabra; el 12%, Barberà; el 7%, Puig; el 3%, Morera, i el 2%, Sanz. I en requerir-los per la corrupció, la percepció que al País Valencià n'hi ha molta havia crescut del 43% del 2010 al 60% del 2013, mentre el 89% dels ciutadans opinen que això repercuteix negativament en l'economia valenciana. Per si no n'hi havia prou, el 49% pensa que el govern espanyol presidit per Mariano Rajoy perjudica els valencians i tan sols el 18% troba que els beneficia, un menysteniment que ja era notori durant l'etapa de José

Luis Rodríguez Zapatero i que l'accés del PP a la Moncloa no ha resolt. Fet i fet, el victimisme va erigir-se en un dels pilars sobre els quals l'anterior president valencià, Francisco Camps, va assentar les seues majories absolutes.

Tot plegat dibuixa un panorama descoratjador per al PPCV, i les informacions que arriben del Centre d'Investigacions Sociològiques (CIS) no són gaire més engrescadores per als seus interessos...

L'extrapolació de les dades del País Valencià duta a terme pels socialistes conforme a les darreres enquestes de l'organisme públic apunta que el vot directe al PPCV –en el cas d'unes eleccions autonòmiques– ha caigut fins al 17,7% i se situa només un punt i escaig per davant dels socialistes, que obtenen un 16,4%. L'estimació final de vot del PPCV se situaria en el 37,1%, més de 13 punts per sota de les eleccions del 2011, i la del PSPV-PSOE, en el 28,2%, mig punt inferior al resultat de Jorge Alarte en aquells comicis. Compromís es quedaria en el 10,7%, vora tres punts i mig per damunt de les eleccions anteriors, i EUPV, en el 9,2%, tres punts per dalt del 2011. De la seua banda, UPyD s'estrenaria a les Corts amb un 5,1%, molt més ajustadament que no ho diuen la resta d'estudis.

Tres espais per cada banda. Com ha quedat dit, en un tres i no res la política valenciana ha passat de l'amenaça del bipartidisme cameral a la possibilitat que fins a sis forces hi tinguen veu. Dels mesos previs a les eleccions del 2011 al panorama actual, la diferència és sideral.

Des que el 1999 la regionalista Unió Valenciana va quedar-se a les portes de l'hemicicle, amb un 4,76% dels sufragis, que el PPCV no havia tornat a tenir competència seriosa pel centre-dreta. Ara, de colp, no sols es veu amenaçat per UPyD, sinó també per Ciutadans i la unió de diversos grups independents i liberals –la majoria dels quals, escissions dels populars– que comprometen la seua hegemonia per la banda conservadora.

I del costat esquerre, el PSPV i Esquerra Unida, presents ininterrompudament a les Corts des de les primeres eleccions, el 1983, ara tenen la competència de la coalició Compromís, que aixopluga el Bloc, Iniciativa del Poble Valencià –separada d'Esquerra Unida després del primer (i

D'esquerra a dreta, els síndics de Compromís –Enric Morera– i EUPV –Marga Sanz– amb el secretari general del PSPV-PSOE, Ximo Puig, el juliol del 2012, en presentar el projecte de llei conjunt de RTVV.

Ximo Puig:
“Hem de configurar una majoria de país àmplia amb un govern solvent i fort, molt potent”

Enric Morera:
“El canvi valencià no pot ser flor d'un dia, ha de tenir unes bases sòlides”

Marga Sanz:
“No contemple UPyD com a soci en un govern de progrés”

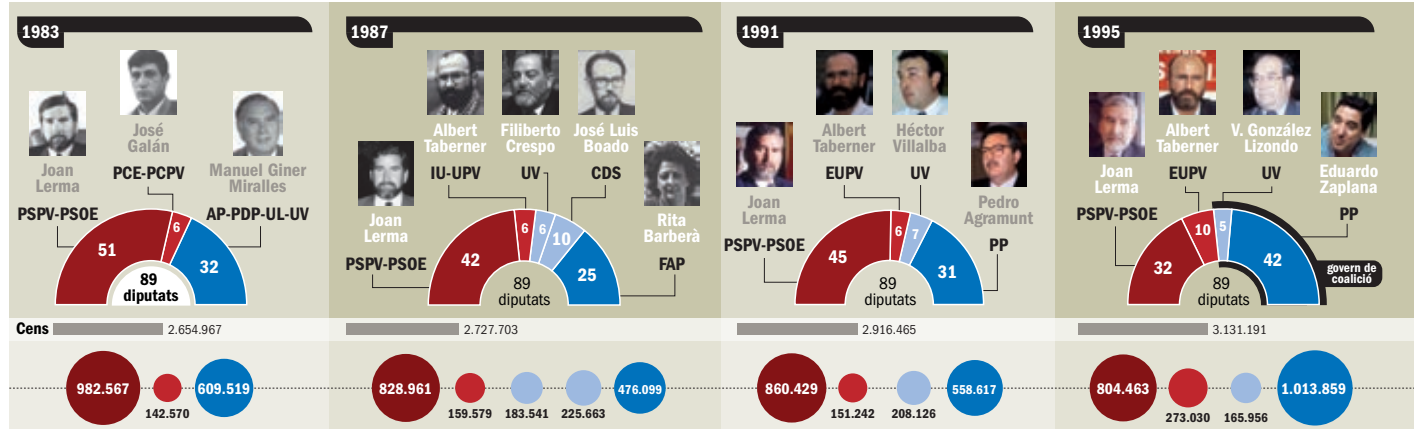
fallit) Compromís, el del 2007– i Esquerra Ecologista. Tres espais de progrés ben definits i diferenciats entre si, cosa que no havia passat mai i que implica un punt d'inflexió en la política autòctona.

En solitari, el Bloc sempre va quedar-se fora del Parlament valencià. Els anys 1999 i 2003 va estar a un pas d'accedir-hi –4,60% i 4,77%, respectivament–, però ha necessitat coalitzar-se amb EUPV –en dues ocasions, el 1987 i el 2007– o Iniciativa –a partir del 2011– per a garantir-se l'entrada. A la fi, Compromís s'hi ha fet forat i ha esdevingut una cooperativa política coral, amb un discurs que connecta amb els nous corrents de l'esquerra alternativa, seductor de votants joves i de capes professionals mitjanes, amb tanta incidència a les comarques catalanoparlants com a la ciutat de València, tot just per aquesta capacitat de fusionar sensibilitats diverses.

Gràcies a una desena de pactes municipals amb els socialistes, i en ocasions també amb l'ajuda d'EUPV, Compromís ostenta l'alcaldia de poblacions destacades com ara Betxí (Plana Baixa), Burjassot (Horta), Albaida (Vall d'Albaida), Oliva (Safor), Tavernes de la Valldigna (Safor) i Muro d'Alcoi (Comtat). Té set majories absolutes municipals i tres pactes amb el PP que li han proporcionat les alcaldies d'Almussafes (Ribera Baixa), Potries (Safor) i Gaianes (Comtat).

Sis majories absolutes, un govern en minoria i un de sol en coalició

Evolució d'escons i nombre de vots dels diferents partits amb representació parlamentària a les Corts valencianes.

PCE-PCPV: Partit Comunista d'Espanya-Partit Comunista del País Valencià. AP-PDP-UL-UV: Coalició Aliança Popular-Partido Demócrata Popular-Unión Liberal-Unió Valenciana. IU-UPV: Coalició Esquerra Unida-Unitat del Poble Valencià. FAP: Federació de Partidos d'Aliança Popular. CDS: Centro Democrático y Social. UV: Unió Valenciana. EUPV: Esquerra Unida del País Valencià.

Romain Muzzati: “Seria positiu que el PPCV abandonara un temps el govern”

D'altra banda, el PP ocupa l'alcaldia de nou municipis en què el PSPV-PSOE i Compromís sumen majoria absoluta, entre les quals Torreblanca (Plana Alta), l'Alcora (Alcalatén), Bellreguard (Safor), Gata de Gorgos (Marina Alta) i Agost (Alacantí).

Hi ha alcaldes socialistes gràcies a Compromís –i esporàdicament, també gràcies a EUPV– en 11 poblacions, com per exemple Vila-real i Moncofa (Plana Baixa), Alboraià, Alaquàs i Godella (Horta), Ontinyent (Vall d'Albaida), Pego i Pedreguer (Marina Alta), i EUPV governa Bunyol amb suport socialista.

Ben mirat, l'entesa entre les formacions depèn de les circumstàncies concretes de cada entorn: a Vila-real, el pacte a quatre –Bloc i Iniciativa van anar a les eleccions del 2011 per separat– funciona prou bé; a Burjassot, el tripartit ha permès al nacionalista Jordi Sebastià governar –amb només dos regidors– els primers tres anys, i enguany cedirà el testimoni al socialista Rafa García, mentre a Alcoi, el mateix tripartit va quedar esmicolat al cap de poc temps. Ara mateix hi governa un bipartit PSPV-EUPV amb el suport extern, més o menys estable, de Compromís. Algunes votacions, l'equip municipal les ha tretes endavant amb la col·laboració del PP o dels regidors no adscrits, antigament populars.

A Asp (Vinalopó Mitjà) i Oliva (Safor), l'acord de govern progressista no va arribar fins ben entrada la legislatura, però es manté estable. En el primer cas, mana el PSPV amb el suport d'Esquerra Unida, i en el segon, l'acord entre Compromís i els socialistes –amb el suport extern de Gent d'Oliva i Projecte Oliva– els ha fet compartir la vara de comandament durant la legislatura en curs.

Un mosaic ple de colors, aliances i desavinences que evidència les dificultats que genera un acord a diverses bandes i que pot ser l'avantsala del que passe a l'àmbit autonòmic després dels comicis del 24 de maig del 2015.

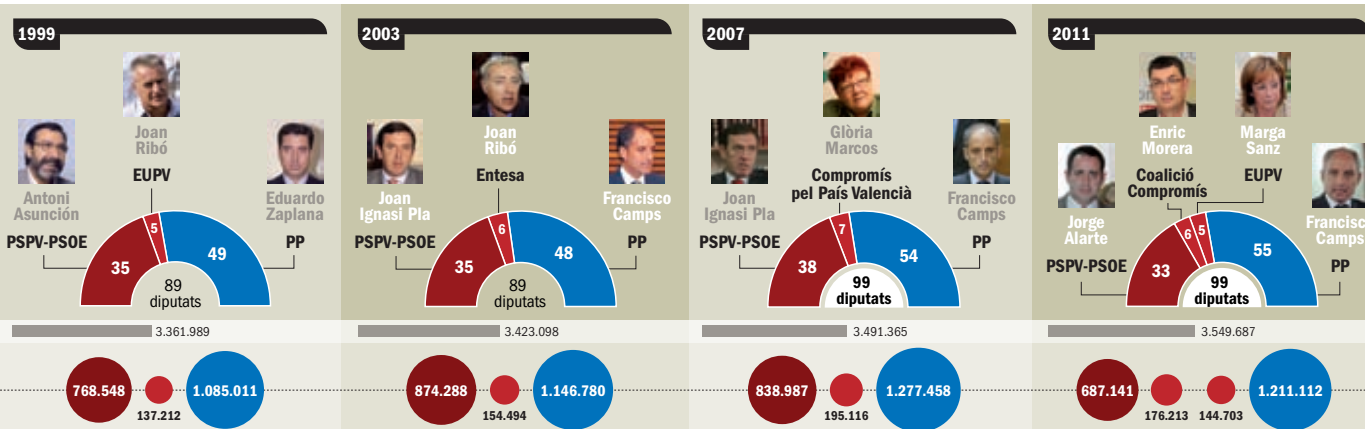
Els protagonistes. El secretari general del PSPV-PSOE, Ximo Puig, no té gaire clar que el PPCV siga la força més votada aquell dia. “Ho qüestione, absolutament”, diu. “La societat entén, de manera molt majoritària, que aquest país necessita un canvi”, afegeix qui ja ha dit que el seu partit es troba en fase de “pre-govern”. Per bé que el cens electoral valencià ha crescut d'un milió de persones entre les primeres eleccions –el 1983– i les últimes –el 2011–, el PSPV, que en la primera cita amb les urnes va rebre el vot de prop d'un milió d'electors, podria retornar al Consell amb la meitat d'aquell suport popular.

Quan se li demana per la demonització del teòric tripartit que fan els populars, Puig respon que “potser en fan apologia”. “Siga com siga, el País Valencià està completament embussat i cal desembussar-lo com abans millor. El PPCV travessa una greu crisi i té vora una desena de diputats imputats a les Corts, mentre el 30% dels valencians estan desocupats i encapçalem l'endeutament a tot l'Estat espanyol. Caldria aprofitar les eleccions europees i celebrar aquell mateix dia les eleccions autonòmiques. Seria el que faria qualsevol país del nostre entorn en una situació com la nostra. Si Fabra tinguera un mínim sentit de país, ja les hauria convocades”.

Sobre la conveniència que totes les forces que donen suport a l'executiu hi estiguen representats, Puig avança que “l'endemà de les eleccions haurem de configurar una majoria de país molt àmplia per tal de donar solucions a problemes cabdals de la nostra societat. Ens cal un govern solvent i fort, molt potent, capaç d'aconseguir uns pactes per la Generalitat, involucrant la societat civil –sindicats, empresaris, universitats, partits polítics– per tal de donar una resposta valenciana a la crisi. No és únicament una crisi econòmica, sinó també de model d'estat. Els valencians, hi hem de ser presents, i en aquest sentit, com més sòlid siga el govern, millor”.

Consideren els socialistes un acord de governabilitat amb UPyD, des de dins del gabinet o de fora estant? Puig insisteix que vol “el govern més sòlid possible”,

Les formacions que no superen el 5% dels vots no obtenen representació a les Corts i, per tant, no apareixen en aquest gràfic.

Entesa: Esquerra Unida del País Valencià+Els Verds+Esquerra Valenciana. Compromís pel País Valencià: Esquerra Unida del País Valencià-Bloc-Verds-Esquerra Republicana. Coalició Compromís: Bloc-Iniciativa-Esquerra Ecològica.

Font: Arxíu Històric Electoral de la Generalitat Valenciana

però a continuació matisa que “aquests anys, a l’oposició, hem coincidit en tot de qüestions amb Compromís i Esquerra Unida, i es tracta d’obrir una nova etapa, és un reinici del nostre autogovern”.

L’experiència dels companys gallecs, que van quedar apartats de la Xunta a la primera de canvi, després del govern bipartit amb el BNG, no espanta el secretari general dels socialistes valencians. Ximo Puig opina que “les circumstàncies són diferents, però dependrà de com faça el seu treball el nou govern de la Generalitat i de com es regenere l’oposició”.

“El canvi valencià no pot ser flor d’un dia, ha de tenir unes bases sòlides”, ex-

política per les poltrones ni pels càrrecs, el que volem és que es governe correctament, atenent les persones”, continua, “per aconseguir un país de primera i no una comunitat ofrenadora”.

Morera fins i tot no descarta –“no som de la cultura del veto, nosaltres”– un possible acord amb UPyD si aquest partit obtinguera representació a les Corts. “Treballem sobre polítiques concretes, ara mateix insistim en propostes positives que generen confiança i una alternativa a les polítiques centralistes i d’economia especulativa”, comenta.

“Nosaltres no contemplem UPyD com a soci d’un govern de progrés”, avisa la

els serveis públics a fi de dotar d’un futur més digne el País Valencià, sense oblidar la necessitat de tenir una política cultural sòlida que defene la nostra idiosincràsia com a poble”.

“Si els ciutadans voten canvi, no sols voldran un canvi de polítiques”, assenyalava Sanz, “sobretot voldran un canvi de polítiques, i per això mateix hem de proposar una eixida digna a la crisi, una alternativa coherent a les polítiques nefastes que ha practicat el PPCV”. A ella tampoc no li agrada gens la insistència en la creació d’un govern tripartit, “una aposta més mediàtica que no real”.

Si aquesta possibilitat finalment existira, però, Esquerra Unida sotmetria la decisió a un referèndum entre la militància, que serà la que ratificarà o no la proposta de la direcció, tant si es tractara d’un pacte estable de govern com si fóra un suport extern, exclusivament parlamentari, conforme a uns acords de mínims.

Sobre la relació amb les altres dues forces de l’oposició, Sanz la qualifica de “fluida”, però en cas que la relació vaja més enllà, demana “lleialtat” i que tot-hom responga “a la voluntat expressada pels ciutadans”. Considera que episodis com el traumàtic trencament del primer Compromís –on cohabitaven EUPV i Bloc– “no haurien de repetir-se mai més, i en aquest sentit, posarem tots els mecanismes possibles: un programa clar, discutit amb la societat civil i que estiga ben treballat, anunciat públicament davant la ciutadania i sotmès a la seua fiscalització”.

Antoni Asunción: “Ciutadans em recorda el PSP de Tierno i el PSOE de Felipe”

plica el síndic de Compromís a les Corts, Enric Morera. “Ha de ser un canvi de contingut, clar i positiu, no un mer maquillatge ni purament decoratiu”.

Segons Morera, l’objectiu primer de Compromís és “superar la crisi econòmica derivada d’uns partits [PP i PSOE] que l’estiu del 2011 van canviar la Constitució per servir l’economia monetària i especulativa”. “El nostre debat intern és com donem als ciutadans valencians una vida digna”, rebla qui també és secretari general del Bloc.

“És clar que ens cal un canvi i fer fora el partit que ens ha fet tant de mal als valencians, però nosaltres no estem en

coordinadora general d’Esquerra Unida, Marga Sanz. “Ens en separa el model d’eixida de la crisi i el model social, seria molt difícil conviure-hi al Consell”.

En qualsevol cas, Sanz diu que “ara és l’hora de treballar per ampliar al màxim possible l’espai de l’esquerra”, però en cas que es conformara un executiu d’aquest tipus, “caldrà que prime la transparència i la sinceritat, amb un programa de govern que no enganye ningú”. A parer seu, les prioritats que haurien de guiar un Consell progressista són “la despesa social i els ingressos públics”. “Esquerra Unida sempre atindrà especialment els col·lectius desfavorits i

Dalt, Antoni Asunción, ex-ministre socialista i antic candidat del PSPV-PSOE a la presidència de la Generalitat, durant la presentació de la plataforma Movimiento Ciudadano a València, on també van participar Francisco –dalt, a la dreta, observat pel líder de Ciutadans, Albert Rivera– i José Enrique Aguar –baix, a l'esquerra, acompanyat de la vice-alcaldesa de Benidorm, Gema Amor–, ex-socialista i actual vice-president estatal del CDL. A sota, a la dreta, Rosa Díez, Toni Cantó i Romain Muzzati, coordinador territorial d'UPyD al País Valencià, en un acte electoral celebrat a València.

La possible entesa tripartida no és tan fàcil com pot semblar. En primer lloc, perquè mai no n'ha calgut cap, i això introdueix un element d'incertesa gran. I també, perquè la confluència en la majoria de votacions a les Corts no amaga diferències de criteri importants.

Ni tan sols l'anunci de tancament de RTVV per Alberto Fabra, que va unir-los en la defensa d'aquest servei públic, no va evitar algun moment de tensió. Pere Mayor, ex-secretari general del Bloc, va assegurar que la crítica a la gestió de l'ens no podia acotar-se a

l'etapa del PPCV, perquè els cinc anys i mig que RTVV va estar dirigida per Amadeu Fabregat –des de la posada en funcionament, el 1989, fins a la victòria d'Eduardo Zaplana, el 1995– també va haver-hi un control polític “absolut”. I, fent memòria, va recordar la vegada que va esperar Fabregat durant 34 hores, tancat a la seu del consell d'administració de RTVV, sense que el rebera finalment.

Plovia sobre mullat, perquè el juny de l'any 2012, mentre Puig, Morera i Sanz parlaven a la taula redona “L'esquerra dialoga”, la dona del segon, Tona Català, va escriure a Twitter que Ximo Puig va ser, al seu dia, el “gos de Lerma” a RTVV. I en el concert de comiat d'Al Tall, al Palau de Congressos de València, militants del Bloc van increpar Puig.

Certament, la relació més propera entre els socialistes i Esquerra Unida fa pensar en una entesa més ràpida que no amb Compromís, en cas que l'aritmètica electoral els condemnara a posar-se d'acord. Amb tot, Puig i Morera estableixen comunicació de manera periò-

dica i han assolit un nivell de confiança mútua elevat, bastant més elevat que la que mantenen Puig i Mònica Oltra, síndica adjunta de Compromís i més que probable candidata a la presidència de la Generalitat. La persona amb qui Puig –més que probable candidat, després de les primàries de la primavera– tindria de *número dos* si els socialistes superaren en vots Compromís i hi pactaren.

I els altres? Com veuen UPyD i Movimiento Ciudadano l'escenari postelectoral que s'intueix ara com ara?

Romain Muzzati, coordinador territorial d'UPyD, apunta com a eixos bàsics de qualsevol govern valencià futur “una transparència més gran, una nova llei electoral autònoma, eficàcia en la gestió pública amb mecanismes de control efectius i lluita contra la corrupció de tota índole”. Entre donar suport al PPCV o al PSPV, Muzzati només prioritza la “recuperació de la política per a la ciutadania”, però admet que, en cas de ser decisiva, UPyD sempre ha donat suport a la força

Gema Amor:
 “M'agrada com s'expandeix Ciutadans, és un partit més centrat que UPyD”

més votada “si assumia els eixos clau del nostre programa”. Tanmateix, segons Muzzati, “seria positiu que el PPCV abandonara un temps el govern valencià i reflexionara de fora estant”, però ara bé, “no anirem contra ningú per sistema”.

Ni tan sols contra Ciutadans, aterrat com a Movimiento Ciudadano i presentat multitudinàriament a Fira València el 14 de desembre passat. Va assistir-hi Albert Rivera, els periodistes Juan Carlos Girauta i Anna Grau, l'ex-ministre socialista Antoni Asunción, la regidora independent a Altea (Marina Baixa) Carolina Punset i el cantant alcoià Francisco, ex-simpatitzant del PP que ara ha reconegut el seu desig de ser alcalde de València, una cursa en què podria coincidir amb Toni Cantó, possible candidat d'UPyD al cap i casal.

Asunción confessa que Ciutadans li recorda “el PSP de [Enrique] Tierno [Galván] i el PSOE de Felipe [González]” dels vuitanta. Respecte a la intenció de Francisco de liderar la llista de València, entén que “entre els desitjos i la realitat, acostuma a haver-hi una distància gran”, s'autodescarta com a cap de llista autonòmic de la formació i lloa sense parar Rivera, “un home fort, que té fusta”, i la proposta “nova i neta” que lidera.

L'aposta de Ciutadans al País Valencià és clara. Ja hi ha negociacions per a anar de la mà del Centre Democràtic Liberal (CDL), formació amb antics socialistes i –sobretot– antics populars que ja té regidors a Benetússer, Dénia o Benidorm, on és vice-alcalde Gemma Amor, escindida del PPCV un mes i mig abans de les eleccions del 2011 però que, amb els tres edils que va aconseguir, en té la clau.

A Amor li agrada “com s'expandeix Ciutadans, un partit més centrat que no UPyD, que és un projecte personalista de Rosa Díez, una persona intolerant en les seues formes”. “Hem d'eradicar els vicis dels grans partits, sobretot la corrupció, que en alguns casos sembla un tret identitari”. A l'entesa promoguda per Ciutadans Amor podria retrobar-se amb antics companys de partit, com ara Domingo Soler, de Torrevella (Baix Segura), president de la Federació de Partits Independents de la Comunitat Valenciana, que també hi ha encetat converses. Ja fa anys que Amor i ell van avisar el PPCV, #saldremos, i ara el PPCV vol fer-hi un #tripartitoruina, amb ells i UPyD.

“L'errada d'insinuar un tripartit afavoreix UPyD”

PEPE OLIVARES - EL PAÍS

Antonio Alaminos, catedràtic de sociologia matemàtica de la Universitat d'Alacant i ex-membre del gabinet tècnic del CIS, és un dels grans especialistes en investigació, anàlisi i prospectiva electoral al País Valencià. Afirmar que les eleccions del 2015 es presenten obertes com mai. Tant, que res no és descartable.

Les enquestes publicades darremament allunyen el PPCV de la majoria absoluta. A 500 dies de les eleccions valencianes, encara és a temps de mantenir-la?

—Ens trobem davant un escenari de participació electoral molt baixa, una situació excepcional. Les dades de les enquestes, per tant, són relativament irrealistes. Tot indica que el PSOE ja ha esmorteït la seua caiguda –va obtenir menys vots a les eleccions generals del 2011 que no a les municipals anteriors, una cosa

inèdita– i ara ens cal saber fins a quin punt es deteriorarà el PP, que va créixer a les generals respecte a les municipals del 2011. Aquesta és la qüestió principal: es deteriorarà tant el PPCV que malbarate la seua majoria absoluta?

—Què n'opineu?

—Hi ha l'antecedent de les eleccions generals de la primera meitat dels anys noranta, quan governava el PSOE i, en plena onada d'episodis de corrupció, no va patir l'erosió. Els seus electors van optar per abstencions selectives, per